

DANICA.

Katolišk cerkven list.

Tečaj VIII.

V Ljubljani 18. prosenca 1855.

List 3.

Marii brez madeža spočeti.

Med zvezdami zvezdica sije.
Podobna ji nobena ni.
Presvitle žarke krogi lije.
V lepoti njeni vse tamni.
Ta zvezdica Marija ti.
Brez madeža spočeta si!

Na nebu zarja se razgrinja
Čistejši, lepsi ni zlató.
Prelepih žarkov svit otrinja
Se v plan. dolino in goró.
Ta zarja, o Marija ti.
Brez madeža spočeta si!

Med tornjem rožca privetela.
Prezlahтни cvet duhtela je.
V lepoti svoji neovenela
Edina bila ona je.
Ta rožca, o Marija ti.
Brez madeža spočeta si!

Pregrehe noc je zemljo krila,
In dolg težil cloveški rod.
Le ena hči je prosta bila.
Jo mater zbral si je Gospod.
Edina hči Marija ti.
Brez madeža spočeta si!

Devica čista in presveta!
Naj večna slava ti doni.
Brez madeža ker si spočeta
Adamova edina hči.
Naj lepši vsih devica si.
Brez madeža spočeta ti!

A. Praprotnik.

Kardinal Mezzofanti.

(Dalje.)

Naposled so prisijali cerkvi bolj veseli dnevi, mir je bil sklenjen, in Pij VII. se je v svoje dežele vernil, in s tem vse z naj večim veseljem napolnil. Ko je v Bolonjo prišel, je želel viditi Mezzofantita. Zavoljo njegove velike učenosti in zavoljo njegove nepremagljive zvestobe do sv. Sedeža so mu papež ponudili častno službo tajnika Rimske propagande. Ta služba ni bila samo častna, in navadna stopnja do višjih cerkvenih služb, temuč je tudi posebno priložna bila zanj, ker bi bil tukaj lahko se z učenjem jezikov pečal, kar ga je vselej posebno veselilo. V tem učilišu so bili odgojenci iz vseh krajev sveta, Evropejci, Azijani, Afrikaní, Kalifornci, Avstralci itd. itd.; to učiliše, ko bi bil on to službo prevzel, bi ne bilo pod njegovim nadzorništvam, ali vendar bi mu mnogo bilo pomagalo, zakaj tu bi bil imel priložnost svoj uk ponavljati in razširjati, in se tako v svojih vednostih bolj uterditi. Ali vendar se je stanovitno branil

prevzeti ponujeno službo, in zastonj so skušali kardinal Konsalvi, Mr. Justiniani in drugi, ga prepovoriti, da naj se uda. V l. 1814, dne 14. aprila je stopil zopet v svojo poprejšno službo kot učenik izhodnih jezikov na domačim vseučilišu, in mesca avgusta ravno tistiga leta je bil izvoljen za mestniga bukvarničarja; to je bila služba prav po njegovi volji, pa tudi v prid bukvarnice, ki jo je v svojo skerb prevzel. Malo let poznej najdemo, da sta avstrijski cesar in veliki vojvoda Toskanski tega učeniga profesorja v njegovim rojstnim mestu osebno obiskala, ter ga pregovarjala, naj bi z njima šel na Dunaj ali v Florencio, kjer si je mogel svest biti visoke in častne službe. Ali njemu se ni spodobno zdelo, da potem, ko se je branil službe, ki mu jo je njegov državni vladar, in zraven tega še poglavar cerkve ponujal, bi bil se udal enimu teh vnanjih vladarjev; ni se toraj dal pregovoriti, in je ostal še mnogo let v svojim pohlevnim učiteljskim stanu v Bolonji z ne ravno veliko letno plačo. Pa sadaj so ga začeli spoštovati vsi bližnji in daljni, in noben ptujec kakorsne koli verste, ki je v Bolonjo prišel, ni šel iz mesta, dokler ni obiskal slovečiga jezikoslovca. Kapitan Smith, angličan, knez Volkonski, rus, M. Valeri, baron de Zach, lord Byron in sto in sto družih so s tem profesorjem vsaki v svojim lastnim jeziku govorili, in mnogi iz med njih so potem svoje veliko zadovoljstvo in občudenje nad tem možem razodevali. Baron de Zach je skušal z njim angleško govoriti, potem v Saksonskima narečji, in potem v Avstrijskim, in previzal se je, da vse te jezike in narečja prav dobro govori, in da se še on sam z njim meriti ne more. Potem je v svoje govorjenje zaplel nekaj besed iz Valaškiga ali Rumunskiga jezika; bistro uho Mezzofantitovo je to koj zamerkaló, začel mu je toraj po Valaško odgovarjati, ali baron, ki ni dobro znal Valaškiga, je umolknil in spoznal, da ga je le skušati hotel, ali zna tudi ta jezik. M. Valeri govori od Mezzofantita kakor duhovnik pohlevno in spoštovavno, imenuje ga aposteljna zavolj daru jezikov in zavoljo njegove velike pobožnosti, „zakaj on zna — pravi Valeri — nič manj kakor dva in trideset jezikov ali narečij, akoravno ni še nikoli bil vun iz svojiga rojstniga mesta“. Vender te poslednje besede niso popolnoma resnične, zakaj on je bil v Modeni in Livorni, zato da je z judi se soznanil in hebrejsko petje v njih lastnih shodnicah poslušal. Tudi je bil uže v Mantovi, v Pizi in v Rimu. Reči se pa vendar mora, da je pač premalo po svetu hodil, ker je vendar skoraj vsega sveta jezike govoril. Pristavimo še besede nesrečniga Byrona, ki med drugim od našiga Mezzofan-

tita takole govori: „Jaz se ne spomnim, da bi bil vidil kadaj moža, kteriga sim želel vdrugič viditi, kakor mende samiga Mezzofantita; ta mož je velikan jezikoslovecov (monster of languages), Briarej v jezikih (of parts of speech), živ poliglot, še več, on bi bil lahko splošni tolmač o času babilonskiga stolpa; on je pravo čudo — — — in pri vsem tem tako ponižen, tako pohleven. Jaz sim ga skušal v vseh jezikih, od kterih sem količkaj znal — — — in, resnično jo povem! še clo v mojim angleškim jeziku govorečiga sim mogel občudovati!“ —

Drugi dan februarja 1831 je bil kardinal Kapelari izvoljen za papeža, in se je Gregori XVI. imenoval. Pred svojim povzdignjenjem na papežev sedež je bil predstojnik (praefectus) propagande, in v tej službi je imel večkrat priložnost se z Bolonjskim jezikoslovcem soznani. On pri tem ni samo visoke učenosti tega profesorja spoznal, ampak tudi njegovo priprostost in blagodušnost. Pri neki priložnosti je namreč kardinal Kapelari Mezzofantitu precej denarja namenil, ker je propagandi večkrat v nekterih rečeh pomagal. Ali Mezzofanti ni hotel tega denarja vzeti, temuč je rekel, da naj se da rajši v pospešenje zunanjih misionov. In to je le en sam zgled njegove blagodušnosti, ki jo je v vsem svojim življenju kazal, in razodeval, da njegovo srece ni bilo nikakor navezano na ta svet in na posvetno blago. Vseh osem let, ko je bil korar pri svetim Petru, in vodnik semeniša, ki je zraven te cerkve v Rimu, je vse svoje dohodke izdajal v prid semeniša in v podporo ubogih klerikov, ki niso mogli zavoljo ubostva k duhovskemu stanu sicer se pripravljati. Množica siromakov je vselej stala na poti med cerkvi in knjižnico, ali med knjižnico in semenišem, in malo kdaj ali nikoli ni bilo brez njih, kadar se je le zunaj vrat pokazal. Nekterim se je zdelo, da še preveč ubogim daja, ker je mnogokrat od svojih prijatlov denarja na posodo jemal zato da je mogel siromakam pomagati. Zavoljo tega so ga njegovi sokorarji navadno klicali „korar milošinar“. In ko je bil uže kardinal, pravijo, da je neki bogat bankir mu dal spodobno stanovanje, za ktero pa ni nikoli od njega plačila terjal, ker je vidil, da nič nima, ker je vse svoje ubogim razdajal. — Ali tu smo malo preskočili red zgodob njegoviga življenja. Rekli smo zgoraj, da je Gregori XVI., še ko je bil kardinal, Mezzofantita dobro poznal. Eno njegovih prvih del, ko je papež postal, je bilo pismo do kardinala Opizzonita, Bolonjskiga višiga škofa, v kterim mu veli, da naj skuša profesorja Mezzofantita v Rim mu poslati. Priložnost se je najdlja kmali v tadašnjih nemirih, zbran je bil namreč Mezzofanti v tisti odbor, ki je šel iz Bolonje v Rim potem, ko je bil zadušen punt tega mesta; in papež Gregori XVI. je pri tej priložnosti s svojo navadno prijaznostjo saljivo rekel: „da to je edina korist, ki mu jo je Bolonjski punt prinesel“. Vender tudi samimu papežu ni bila lahka reč Mezzofantita pregovoriti, da naj popusti svoje rojstno mesto in pride v Rim, kakor priča sam papež v nekim pismu; naposled vender, proti koncu oktobra 1831, je prišel Mezzofanti, uže v priložnosti ravno omenjeniga poslanstva do časti prelata povikšan, zopet v Rim, ki ga mu ni bilo nikoli več zapustiti. Službe, ki jih je tu opravljal, smo uže zgoraj omenili, bil je namreč korar pri sv. Petru, vodnik semeniša, prvi bukvarničar v Vatikanu itd. itd., in sicer vse to je bil, prejden je postal kardinal. Tukaj je njegova zvedenost v jezikih vedno rastla, in še bolj je tu

slovel kot jezikoslovec. Gregori XVI. je imel nekiga dne svoje posebno veselje nad njim, ker je nenadama nadinj spustil učence iz propagande, ko je v Vatikanskim vertu se sprehajal, kateri so vsaki v svojim lastnim jeziku z njim govoriti začeli in ga mnoge stvari prašali. Tu je bil pravi Babilon različnih glasov, nerazumljiv tudi takimu, ki je kaj teh jezikov govoril; ali Mezzofanti se ni zgubil, je enimu za drugim po versti odgovarjal vsakimu v njegovim jeziku in se ni kar nič pomotil ne v volitvi besed, ne v pravilnim izgovarjanji, akoravno je skakoma iz eniga jezika v drugiga prehajal. Tukaj je pervikrat papež sam se prepričal od njegove znanosti jezikov, in zdelo se mu je, kakor da bi se bil pred njim ponovil čudež binkoštniga dneva.

Dvanajsti dan februarja 1838 je bil Mezzofanti vzet v število kardinalov, in reči se mora, da so bili vsi s to volitvijo popolnoma zadovoljni. To njegovo povzdignjenje se je s posebnim veseljem in slovesno praznovalo v Bolonji in pa v kolegii propagande. Učenci tega kolegija, ki pošilja misionarje po vsem svetu okrog, so novimu kardinalu k njegovimu poslavljenju svoje vošila v tri in štirideset raznih jezikih sostavljene in pisane podali; Mezzofanti, ki je v pričo nekaj izbranih prijatlov te vošila od njih prejemal, je z vsakim posebej prijazno se pogovarjal v ravno tistim jeziku, v katerim je učenec mu srečo vošil. Lahko si je misliti, da je on sadaj kot kardinal posebno za propagando skerbeti imel. Mnogi naših bravcov so gotovo uže slišali ali brali, kako se praznik sv. treh kraljev v tem kolegii obhaja. Pod Mezzofantitam se je to takole godilo: v kapeli tega kolegija se je služba Božja opravljala v vsih raznih obredih, ki so s pripusenjem svete cerkve po vsem svetu; in petem se je slovesnost teh praznikov še povikševala ob odločenih dneh vse osmine z glasovanjem pesmic in drugih enakih sostavkov, ki so jih učenci vsaki v svojim jeziku za to nalaš pripravljali; slišali so se toraj jeziki: sirjanski, armenski, perzijski, arabski, hindostanski, singaleški, peruanski, brasilijanski, koptiški, etiopski, tartarski, kineški itd. itd. Pripravljanje in popravljanje teh sostavkov, in nadziranje pri skušnji, je bilo naj ljubši opravilo našiga kardinala vsako leto, kadar se je ta čas blizal; veči del teh sostavkov je res on sam spisal, ali mnogokrat se je zgodilo, da ni hotel zraven biti, kadar so se ti sostavki pred vsimi glasovali, kadar je namreč predčutil, da bodo le njega hvalili, ne pa njegovih učencov. On je ta kolegi pogostama obiskoval, posebno pa takrat, kadar so iz sprehoja domu prihajali; stal je navadno verh stopnic, in je z vsakim v njegovim jeziku kaj maliga govoril. Oče Brešiani, ki je bil takrat vodnik propagande, pripoveduje, da eno leto po tem, ko je Mezzofanti kardinal postal, so neki mladi Albanci iz Skadra v kolegi prišli, ki so bili iz Sapije in Bara (Antivari) doma, in da je kardinal Mezzofanti imel biti njih spovednik. Ali kardinal je rekel, da ne more tega še storiti, ker ne zna še njih jezika, ako mu dajo pa slovar in slovnico, da jih hoče v 14 dneh spovedati. Bukve so se dobile, in v štirinajstih dneh, kakor je bil rekel, je znal njih jezik in jih je uže spovedaval. Pravijo zares, da, od kodar koli je kak nov učenec v kolegi prišel, ki je kak ptuj jezik govoril, se je kardinal, ako ne tako hitro, saj v ne dolgim času tistiga jezika navadil. (K. sl.)

To se pravi iz serca odpustiti.

H koncu svetiga leta.

Sloviti jezuit Broziani to le pripoveduje:

V letu 1840 so jezuiti v neki obljudeni vasi na Sardinskem otoku mision imeli. Rečeno jim je bilo, da njih pridige ne bodo nič zdale, ako ne bodo premogli nekiga plemenitnika nagniti, da bi mlademu človeku, s katerim v smertnim sovraštvu živi, po keršansko odpustil. Ta plemenitnik, mož v visoki starosti, je bil pred nekaj leti ediniga sina zgubil, ki ga mu je bil nekdo iz ljubosumnosti umoril. Od tistihmal je on do morivca in njegove družbe neugasljivo sovraštvo imel.

Misionarji tedaj starca obišejo in so bili od njega prav prijazno sprejeti. Berž pa ko je stareji duhoven govorjenje z vso mogočo previdnostjo na keršansko dolžnost, ki zapoveduje sovražnika ljubiti, obernel, je starimu možu kri zakipela, pokonci skoči in kriči: „Lejte, tukaj je kri iz njegoviga serca tékla, lejte, tukaj je zemlja njegovo kri pila! dans, kakor takrat, vidim, kako se kadí in v nebesa za maševanje kliče!“ Kmal so se misionarji prepričali, da tukaj družiga ni, kakor starca v milost vsigamogočnimu priporočiti. Hodil je pa plemenitnik pridno k misioniskim pridigam, in tudi morivec in njegovo pajdaštvo so bili na drugi strani. Bili so misionarji v svojih naukih prišli poslednjič do povesti od zgubljeniga sina. Pridigar je razlagal, kako pohlevni Jezus s to povestjo dobrotljivost in usmiljenje Božje ljudem počituje. Poslušavci so se na persi terkali in k Bogu zdihovali za odpušenje. Pridigar ukaže križ s prižnice vzeti in na tla pred ljudstvo položiti, in reče: „Kdor koli je svojimu sovražniku odpustil, naj pride in naj kušne znamnja rán svojiga Zveličarja, in s terdnim zaupanjem naj se zanese, da so mu njegovi grehi (po opravljeni spovedi) odpušeni; kdor pa sovražniku noče odpustiti, naj se ne prederzne, pred usmiljeniga Boga stopiti, kateri je na križu za svoje sovražnike umerl.“ — Vsi, kateri so se od sovražne jeze čiste vesti zavedli, so s solzami močili znamnja Jezusovih rán, ter jih kuševali. — In le pomisli kdo! tudi uni stari mož se v tem ginljivim pogledu k podobi Križaniga rine; trese se kakor otrok, — zdaj pogleda na križ, zdaj na morivca svojiga ljubiga sina, stiska pesti in na glas zaupije: „Gaviano, pojdi sem!“ (tako je bilo morivcu ime). Mladi človek je stermel bled in derhtajoč ves zbeگان. Poslednjič, ko prijatli vanj tiše, gre k starimu možu, kateri ga z razprostertimi rokami sprejme, na persi pritisne in kliče: „Gaviano, odpustim ti!“ — Mladenec se pod tehtnostjo teh besedi omedlevši na tla zgrudi, ljudstvo pa se na glas joka; oba nasprotnika se z besedami: odpušenje, odpušenje! prijazno objemata. Misionar na prižnici, razveseljen na to prigodbo, ni mogel z lepo očitniga veselja ljudstva upokojiti. Pridigar reče vse une nasprotnike eniga za drugim h križu peljati, vsi so ga kuševali in se za vse prihodnje čase vsimu sovraštvu, vsimu prepiru, vsimu mašvanju odpovedovali. Pervi je zopet Janez starček bil; mladiga Gaviana za roko deržé je vse ljudstvo na pričo klical, da njega za sina namesto zgubljeniga Antioha vzame in mu hoče svojo edino hčer v zakon dati.

Ta je bil pravi nasledovavec Kristusov; to se v resnici pravi, si silo storiti ter s silo nebeško kraljestvo nase potegniti. (Kath. Ch.)

Ogled po Slovenskim.

Iz Ljubljane. Ker so se nekteri misioniski prijatli glasili, da bi bili pripravljani, za zamurčika odkupnino darovati in tudi še za njegovo odrejo skerbeti, ako bi kteriga zamogli iz unih krajev sem dobiti, sim to reč Marijinimu odboru na Dunaj naznanil, kateri mi je z dopisam 9. t. m. to le odgovoril:

„Tudi društvo je te misli, da je namenu misionovimu popolnoma primérno, ako bi se zamurčiki v naši domovini odrejevali, da bi se potem kakor misionarji v svojo domačijo povračevali. Ako se torej dobrotniki najdejo, kateri bi za take otročice odkupnino vložili in jih v odrejo sprejeli, bo Odbor rad to dobro reč podpéral. Pričakuje torej glede na to reč vaše daljne misli in naznanila, kako bi se ti dobri nameni izpeljati dali.“

Ako je res, da je namestni kralj, Said-paša, kupčevanje s sužnji prepovedal, se bo ta reč že nekoliko drugači obernela; vender pa to ni zadržek, da bi ne mogli kterih v odrejo sem čez dobiti. Kdor je tedaj te misli, prosim, naj mi bolj določno naznani, kakó in kaj želi, in kaj je pripravljen v ta namen storiti, da se ta reč slavnimu Odboru v daljno obravnavo naznaniti zamore.

Jeran.

Razgled po keršanskim svetu.

Iz Dunaja. Njih veličanstvo cesar Francišk Jožef so za sedanje sveto leto 1000 gold. iz svoje zakladnice v prid ubozih Dunajskih prebivavcev milostljivo podelili.

Iz Solnograda. Ker se je skazalo, da so mreže pri oratorijih v farnih cerkvah pogosto le v to služile, da so nespremišljeni za njimi nevideni toliko ložej svoje nemarnosti uganjali, in ker mreže tudi temoto delajo in k lepšanju cerkev nič ne pripomorejo, je knežje vikiškofijstvo do vsih fajmoštrov povelje dalo, da naj se vse take mreže berž ko berž odpravijo, kjer se znajdejo.

Iz Rima. „L'ami de la Religion“ piše 3. grud. l. l., da se je naslednja molitev k Materi Božji za spreobrnjenje ločenih grekov v Rimu te dni razširjala:

O Marija, neomadežana Devica, mi tvoji služabniki in otroci svete rimske Cerkve, te polni zaupanja v tvojo mogočno brambo ponižno prosimo, sprósi nam dobrotno od Duha Božjiga, v čast in slavo njegoviga večniga izhoda od Očeta in Sina, obilnost njegovih darov v prid naših zmotenih bratov, ločenih grekov, da razsvitljeni z njegovo pozivljajočo gnado, studijo dušni napuh in zmoto, ter se krotki in iz serca pohlevni povernejo v naročje katoliške Cerkve pod nezmotljivo vlado njeniga nar vikišiga pastirja in učenika, rimskiga papeža; in do tako spet odkritošerčno z nerazvezljivimi vezmi ravno tiste ljubezni z nami sklenjeni, povelečujejo z nami vred, z djanjem dobrih del, preveličansko sveto Trojico, in ob enim tebe časté, o Devica, Mati Božja, polna milosti, zdaj in vse večne čase. Amen. (Češena Marija.)

Sveti Oče so tri sto dni odpustkov dovolili vsim tistim, ki bodo to molitev pobožno molili, in sicer vsakrat, kolikorkrat jo obmolijo; popolnoma odpustke pa, kdor jo vsak dan skoz mesec moli, ako se vredno spové in sv. Rešnje Telo prejme. Ti odpustki se zamorejo tudi za duše v vicah oberniti.

Prečastiti gospod škof Bouvier so 29. grudna v Rimu umerli; 3 dni poprej so sv. oče še bolniga škofa obiskali in se skoraj pol ure pri bolniku mudili.

V Rimu si prizadevajo Joanitarski red v boljši stan djati. Pravijo, da bodo vsi vikiši redovniki iz vsih deželá v kratkim v Rim prišli in tamkej v ti zadevi zbor imeli.

Krona, s katero so sveti oče Mariino podobo kronali, velja 300,000 tolarjev.

Sv. oče so dali k slovesnosti Marije Device brez madeža spočete za 2500 škudov (okoli 5000 gold.) kruha in druge hrane med Rimske uboge razdeliti.

Pariskimu višimu škofu so sv. oče privolili svojiga brata v škofa posvetiti.

Župan neke francoske občine, ki je hotel, da bi se nedelja bolj zvesto posvečevala, je nedavno tale razglas nabil: „Vsaki, kateri v nedeljo ali v praznik med službo Božjo v kerčmi pije, jo sme brez plače iz nje potegniti“.

Po časniku „Volkshalle“ je kraljica Izabela sv. očetu Piju IX. tiaro podarila, ki jo na 2,000,000 realov cenijo. Podlaga je sreberna, krona pa zlata in v nji 18,500 svetlih in 500 dražih kamnov.

V zedinjenih državah severne Amerike je bilo 1834. leta 11 škofov, 316 mašnikov, 199 cerkvá, 9 duhovšnic, 6 cerkvenih viših šol in 20 samostanov; 1854. leta je pa tam bilo 41 škofov, 1574 mašnikov, 1712 cerkvá, 34 duhovšnic, 20 cerkvenih viših šol in 112 samostanov. Tako raste sveta cerkev in razproštrá svoje blagonsne veje po vsih krajih naše zemlje.

Amerikansko. Ravno zdaj — pišejo „Slov. Nov.“ — stoji v novim Jorku nemški kupec Schmidt pred sodbo, kateri je kupčevanja s sužnji obdolžen, in mora po ameriškanskih postavah, kakor pomorski tolovaj, s smertjo kaznovan biti. Iz njegove pravde je na dan prišlo, da se je veliko kupcev imenovaniga mesta na skrivno s kupčevanjem s sužnji pečalo, ker jim je to velik dobiček neslo. V letu 1853 je jadrilo 35, in v letu 1854 ravno toliko novo-jorških z ubozimi sužnji otovorjenih bark čez morje.

Zvezdice za šolo.

Sladko Britko

Spanje.

Bogoljubčik.

Hudodelčik.

Spanček pride mi na lice,
Čiste angelske ročice
Me prijazno zazibljajo,
Na usesa poseptajo:
Dva se k glavi vsedeta,
Mi oči zatisneta.

Hudodelčik malo moli,
Zasmerci v hudobni volji;
Kmal zaklice: mati, mati!
Jez nočaj ne morem spati:
Sóva nad glavó je zmír,
Kvi če spiti netopir!

Zdaj nebesa se odprejo,
Gori, doli vedno grejo
Angelčiki, ljubljenci,
Beli rajski poslaniki:
Krog mené se vstopijo,
Ljubeznjivo zapojó:

Mat' z vodo ga pokropijo,
Kriz na čelo naredijo;
Spet zadremlje v tihí noči,
Kmalo krične, kviško skoči:
Joj, prejoj! černa pošast
Hoče imeti me v oblast!

Aleluja in Hosana
Bodi tebi, Bog! dajana:
Naj dolina in višava
Se razlega: slava, slava!
Tebi lepi, lepi Bog,
Bodi slava krog in krog!

'z brezna ven gredó vranovi,
Blez hudobni so duhovi,
Ključje oči mi z glave,
Tergajo mi ude zdrave,
Pravijo: hudobni sin!
Z nami gres do globočin!

Slišim te medene glase,
Serce moje se narase,
Mislim, rečem: to nebo je;
Z angelčiki serce poje:
Angel zjutraj me zbudi,
Pravi: to nebo se ni:

In se hudi čerñi skráti
Krog mené začno plesáti,
Dušo kmal, rekó, dobili
Bomo v peklu pri kosili:
Bo za žetev naso zrel,
Kar zdaj seje, to bo žel.

Ktera gorka se solzica
Ti kanila bo na lica,
Prejden s temne te doline
Z mano v rajske visočine
H kraljev kralju boš vzét,
Mu Hosano verno pét.

Mati, mati pomagajte!
Še me s križem pokrižajte!
Hočem slušati, moliti,
Vse, vse hudo zapustiti;
Angele! le še zdaj 'z nadlog
Reši me! usmil' se, Bog! J.

Angel varh.

Veseli nauk, da so mali otročiči prav v posebnim varstvu Božjim, se je že brez števila velikrat poterdil.

in zopet te dni na neki francoski železnici. Gospa F. se je s staje Riona s triletnim fantičkam peljala po železnici do Duxe, kjer je je njen mož pričakoval. Sedela je na kraji sedaljša pri vratih vozá. Med peljanjem je vlak močno derknil, naj berže zavoljo kamna na kolesnici, duri se odpró in fantič pade materi z naročja na železnico. Vse pričujoče groza spreletí! Mati hoče za detetam skočiti; popotniki vpijejo nepretergano, da naj parovoznik hlapec ustavi; ali zastoj je klicanje v bobnenju železnice. Tako dosežejo med obupljivim toževanjem matere bližnjo postajo Duxe, od kodar neutegama po daljnopisu naznanijo do Riona, da naj se noben vlak ne gane, dokler ne bo znamnje dano; ob enim pa je bil parnik po železnici nazaj zagnán, kateri previdno se premikaje je fantiča našel na železničnih kolesnicah, v mirnim spančku potopljeniga. Kakor ga najdejo, tako ga vzdignejo in derhtajočim staršem zročijo. Na to fantek oči odpre in starše s temi le besedami pozdravi: „Prosim malo kruha!“

Svetnike častiti.

Jezuiti so imeli navado, v začetku vsaciga mesca podobe tistih svetih med posamezne razdeliti, katerih spomin cerkev ravno tisti mesec obhaja; vsakimu je bil še kratek nauk (Denkspruch) pridjan. Kteriga svetnika podoba je kdo dobil, mu je za tisti mesec njegov začasin varh ali patron bil, kateriga življenje je prebiral, premišljeval ter si prizadeval po njegovim zgledu živeti. — Morebiti bi se kaj enaciga tudi v katerih učilnicah napraviti dalo. Vsakimu bi se svetovalo, da naj se tudi kej lepiga iz življenja svojiga vsakočasniga varha iz glave nauči, ter bi se s priliko spraševalo. To bi mladosti veliko veselja delalo, in bi morebiti marsikaj dobrega sadú obrodilo, kjer bi se dalo kolikor toliko v djanje spraviti.

Kodí kaj.

Francoski zdravnik Parisot meni, da se je kuga v Egiptu od tistiga časa začela, kar so bili jenjali merliče maziliti (balsamirati). Tudi dušna kuga nezmerno razširjenih pregeh od tod svoj žalostni začetek ima, ker se s smertnim graham zamerla duša mazilu svete pokore noče precej podvreči.

„Zvezda Tešinska“ piše, da g. Agrikola v Altenburgu ima na svojim vertu jablano, na katero je 300 različnih plemén jabelk ucepil. Na to drevo ta gospod posebno veliko skerb obrača, da bi se mu katero pleme ne skazilo, in da bi vsako obilno sadú obrodilo; vsako pleme ima svojo tablico, na kateri je zapisano plemensko imé in pa vsakoletna rodovitnost. Tako drevo je tudi naša neumerjoča duša, v katero moramo vse plemena keršanskih čednost zasajati, in dobro gledati, da bo vsako pleme rodovitno, ako hočemo, da bo za nas prav. Veliko, veliko ima vsakdo sam nad seboj premisliti, kako bo to izpeljal.

Premembe duhovšine.

V Sekovski škofiji. Gosp. kaplan Dr. Evzebi Roesl je Šentjakopsko faro dobil. — Prestavljeni so gosp. kaplani: Jožef Gschweidl v Moskirchen, Francisek Reiter v Straden, Eduard Fischer k Vsim Svetim, Anton Derfler k sv. Katarini, Izidor Allinger v Fridberg, Albin Müller za pomočnika v Vorauski samostan, Marcelin Schlager v Dechantskirchen. — Umerla sta gosp. Juli Pichler 11. grudnia, Jožef Reš 17. grudnia.

Popravek.

V pesmi „o mladenčevi smerti“ popr. lista, v drugi verstvi petiga odstavka, prosimo popraviti znatni pogrešek ter brati: „Ko sreče nit si je snoval“, namesto: „osnoval“.